

مطرح است، خوب است مقایسه‌ای کنیم میان زمانی که آقای ترامپ نبود، به عبارت دیگر، می‌توان دوره فعالیت دولت یازدهم را با دوره قبل از ترامپ مقایسه کرد که در آن تحریم هم وجود داشت و برجام هم نبود. می‌توان این دوره را با دوره تحریم‌ها در دولت گذشته مقایسه کرد که البته منتقدان و مخالفان این واقعیت را نمی‌بینند. همان‌طور که اشاره کردم، ما در همین دوره‌ای که هم تحریم بودیم و هم ترامپ نبود، وقتی در سال ۹۲ دولت را تحویل گرفتیم، نرخ تورم در کشور نزدیک ۴۰ درصد بود، اما در سه سال نخست دولت یازدهم، نرخ تورم سه سال متوالی تک رقمی بود. در آن زمان هم همین دولت مستقر بود، همین کابینه و همین سیاست و همین افراد بودند، با وجود این رشد اقتصادی منفی ۶ درصد به ۱۲ درصد مثبت رسید. معنی این امر این است که اگر مثلاً ترامپ روی کار نمی‌آمد یا سیاست فشار حداکثری بر ما اعمال نمی‌شد، حتماً شرایط کشور به گونه دیگری بود. شما باید دولت‌ها را بر اساس شرایطی که به آنان تحمیل می‌شود مقایسه کنید. امروز به دلیل شیوع کرونا، در خود آمریکا، ۲۵ میلیون نفر شغل خود را از دست دادند یا بر اساس آمارهای بین‌المللی اقتصادهای دنیا در حال کوچک شدن هستند. کرونا از جمله شرایطی است که به دولت‌ها تحمیل شد، ترامپ هم به دولت دوازدهم تحمیل شد. به این معنی که ترامپ بر اساس سیاست صهیونیست‌ها و اسرائیل به جمهوری اسلامی ایران، تا جایی که می‌توانست از همه ابزارهای خود استفاده کرد تا به اهداف خود برسد و برای ما مزاحمت درست کند، اما ما با اقتدار ایستادیم، سینه خود را سپر کردیم و از اصول خود هم کوتاه نیامدیم. اومی گفت ایران چهل‌مین سالگرد انقلاب خود را نخواهد دید، اما امروز ما هستیم و اوست که باید برود. درست است که سیاست‌های کلی دولت یا شخص رئیس جمهوری در این دودوره تغییر نکرد، اما تصمیم‌های مدیریتی هم اتخاذ شد که بر فرآیندهای اقتصادی ما تأثیر گذاشت. یک نمونه از تصمیم تأثیرگذار، تفاوت عملکرد آقای سیف یا آقای همتی در بانک مرکزی است. برخی می‌گویند اگر آقای روحانی در دولت دوم خود گزینش‌های بهتری برای دولت می‌داشت، شاید در حوزه تورم یا مسائلی از این دست، دولت می‌توانست مدیریت بهتری داشته باشد. همین چهره‌ها یا مدیرانی را که گفته می‌شود خوب هستند چه کسی انتخاب کرده است؟ آقای همتی را آقای رئیس جمهوری انتخاب کرده است، آقای اسلامی هم به همین ترتیب، از سوی رئیس جمهوری انتخاب شده است. البته برخی هم می‌گویند که شما هم نقش زیادی در این انتخاب‌ها دارید.

این هم که مانند بقیه حرف‌هایی است که اساساً نادرست است. کسانی که این حرف‌ها را می‌زنند، یا آقای رئیس جمهوری را نمی‌شناسند یا می‌شناسند و خود را به آن راه می‌زنند. آقای رئیس جمهوری کسی است که همه عمر خود را در سیاست بوده، مسائل سیاسی را خوب می‌فهمد و همه آدم‌های این کشور را می‌شناسد. ایشان ۱۶ سال در شورای عالی امنیت ملی با وزرا و معاونان وزرای دولت‌های مختلف جلسه داشته‌اند و کار کرده‌اند، مسائل امنیتی و دیگر مسائل کشور را بخوبی می‌شناسد و به گفته همان کسانی که انتقاد می‌کنند، شخص باهوش و مدیری هستند. مگر می‌شود تصمیمات مهم و کلیدی خود را به شخص دیگری واگذار کنند؟ اینکه از من نوعی بخواهند مشورت بگیرند، از ۱۰ نفر دیگر هم مشورت می‌گیرند. اینکه خواسته شود درباره سوابق ۵ نفر گزارش تهیه کنیم، این کار جزو وظایف دفتر رئیس جمهوری است و کار ویژه‌ای هم نیست. هر کسی که در این سمت باشد هم باید همین کار را بکند. مهم این است که رئیس جمهوری در نهایت خودش تصمیم نهایی را اتخاذ می‌کند. اتفاقاً همین جابجایی است

به مسأله دیگری هم اشاره کنم. یکی از حرف‌های دیگری که مطرح می‌شود و به باور من جفای بسیاری هم در حق آقای روحانی است، نوع کار کردن ایشان است. واقعیت این است که ایشان صبح زود در دفتر کار خود حاضر می‌شوند و تا آخر شب هم در جلسات حضور دارند یا تماس می‌گیرند و پیگیری می‌کنند. گاهی برخی حرف‌هایی می‌زنند که صبحانه ما فلان است، در حالی ما صحبت کردن از کار خود برای مردم را ریا و امری بی‌ربط می‌دانیم. معتقدیم مردم مسئولان را انتخاب می‌کنند تا بدون ادعا کار کنند. امروز هم آقای رئیس جمهوری همه وقت خود را برای اداره کشور گذاشته‌اند. شهادت می‌دهم از روز اول شیوع کرونا در کشور، یعنی از ابتدای اسفند تا امروز ما حتی یک روز تعطیل نداشتیم. شخص رئیس جمهوری در همه این مدت درگیر مسأله بوده است. به نوبه خود،

امروز کشور بیش از هر زمان دیگری نیاز به انسجام و وحدت دارد. بویژه اینکه وقتی ما به دیگران می‌گوییم نباید بر طبل تفرقه بکوبید، خودمان هم نباید این کار را بکنیم. ما از اتفاقاتی که در آن شرایط در کشور رخ داد، عبور کردیم و دیگر نمی‌خواهیم آن را باز کنیم تا این مسأله به نوبه خود باعث جدایی و تفرقه شود. ان شاء الله ۱۰-۱۵ سال دیگر در این زمینه بحث می‌کنیم

دست همه پزشکان، مدیران وزارت بهداشت و همه پرستاران و کادر درمان را به خاطر همه از خودگذشتگی هایشان می‌بوسم، این زحمات جای خود، اما آقای رئیس جمهوری با همه مشغله و گرفتاری‌های معمول خود، وقت بیشتری برای این کار می‌گذارد. وقت بیشتر به این معنی است که ایشان اجازه نداده است پیگیری مسأله کرونا به دیگر کارها و برنامه‌های ایشان لطمه بزند، اما ایشان وقت بیشتری گذاشته و روزهای جمعه کار می‌کنند، صبح‌ها زودتر می‌آیند و شب‌ها تا دیروقت در دفتر هستند. بنابراین مطالبی درباره کم کاری دولت یا رئیس جمهوری بواقع جفا است. اما در ادامه سؤال شما، واقع مسأله این است که رئیس جمهوری مطابق شاخص‌هایی وزرای دولت را انتخاب کرد. شاخص هم از این قرار است که در یک دوره خاص، آقای سیف می‌تواند کار را انجام دهد و در دوره‌ای دیگر، آقای همتی می‌تواند کار را انجام دهد. مانند این است که وقتی به یک مسابقه فوتبال را نگاه می‌کنیم، مدام به مربی انتقاد می‌کنیم که چرا فلان بازیکن را تعویض کرد یا چرا از فلان بازیکن استفاده کرد. در حالی که اگر از آن مربی بپرسیم، شاید این طور پاسخ بدهد که الان تیم من یک گل پیش هست و باید فلان بازیکن را تغییر دهم تا مساوی

نشوم. شاید شما بگویید که این حرف اشتباه است و او باید یک فروردا را اضافه می‌کرد تا گل دیگری به تیم مقابل بزند. از این مثال می‌خواهم استفاده کنم تا بگویم آقای رئیس جمهوری می‌داند چکار می‌کند. انتخاب‌های ایشان بر اساس یک استراتژی و اختیاراتی است که دارند. به عنوان مثال، درباره آقای مدرس خیابانی، ایشان ۱۳ سال کار بازرگانی کرده بود و از کارشناسی به قائم مقامی وزیر رسیده بود، ۱۱ سال هم در حوزه صنعت کار کرده بود. وقتی مجلس به این گزینه رأی نمی‌دهد، ما که دعوانداریم، دنبال گزینه دیگری می‌رویم، حالا در مسیر یافتن گزینه دیگر شاید نتوانیم کسی را پیدا کردیم که مانند آقای مدرس خیابانی دارای تجربه و تخصص در هر دو جنبه بازرگانی و صنعت باشد. بعد به ما انتقاد می‌کنند که کسی را انتخاب کردید که در حوزه صنعت یا بازرگانی اشراف ندارد، در حالی که نگذاشتید این اتفاق بیفتد. می‌خواهم بگویم افرادی که انتخاب شدند، بر اساس شرایط کشور انتخاب شدند.

■ آقای علوی، وزیر اطلاعات در تحلیلی که در شبکه خبر ارائه کرد و آن تحلیل را از روی متن هم خواند، عنوان کرد که اگر رهبر معظم انقلاب نبود، چندین بار دولت را زمین زده بودند. می‌دانیم که آقای رئیس جمهوری وقتی در سال ۹۷ به مجلس دهم رفتند، گفتند کشور مسیر خود را طی می‌کرد تا اینکه در دی ماه ۹۶ مسأله در مشهد آغاز شد. در دولت دوم آقای روحانی، چند بار و با حربه‌هایی می‌خواستند دولت آقای روحانی را زمین بزنند؟ ضمن اینکه آیا جمع‌بندی دارید که مسأله دی ماه ۹۶ مشهد از کجا شروع شد؟

در این زمینه جمع‌بندی داریم، اما امروز کشور بیش از هر زمان دیگری نیاز به انسجام و وحدت دارد. بویژه اینکه وقتی ما به دیگران می‌گوییم نباید بر طبل تفرقه بکوبید، خودمان هم نباید این کار را بکنیم. لذا، در پاسخ شما باید بگویم که من تحلیل دارم و ممکن است که ۱۰ یا ۱۵ سال دیگر، وقتی که شرایط برای کشور کاملاً عادی شد، آن موقع هم صرفاً برای ثبت در تاریخ مطالب را بگویم تا آیندگان استفاده کنند، البته آن هم نه به خاطر اینکه بخواهم کسی را بکوبم یا تحقیر کنم. ما موقعی در دست‌یابی به اهداف کشور یا غلبه بر فشارهای آمریکا موفق خواهیم شد که به اروپایی‌ها یا هر طرف دیگری بقبولانیم که ما در داخل کشور نماینده مردم هستیم و یک انسجام و وحدتی در کشور وجود دارد. همین بحثی که درباره کرونا شد، چرا در کرونا موفق هستیم؟ برای اینکه وحدتی پشت آن قرار دارد. در سیاست داخلی و خارجی هم همین مسأله مصداق دارد. بنابراین، می‌خواهم بگویم ما از اتفاقاتی که در آن شرایط در کشور رخ داد، عبور کردیم و دیگر نمی‌خواهیم آن را باز کنیم تا این مسأله به نوبه خود باعث جدایی و تفرقه شود. ان شاء الله ۱۰-۱۵ سال دیگر در این زمینه بحث می‌کنیم.

■ اما به قول دکتر روحانی، اتفاقات دی ماه به ترامپ جسارت و شهامت داد تا از برجام خارج شود و تحریم‌ها را برگرداند.

این مسأله برای گذشته است و امروز بیان آن، مشکلی را از ما حل نمی‌کند. شاید با بیان این حرف‌ها دل عده‌ای خنک شود، اما دعوی دیگری هم آغاز خواهد شد. امروز مسأله ما این است که همه باید بپذیریم که کشور با یک جنگ اقتصادی، جنگ روانی و تبلیغاتی از سوی آمریکا و برخی کشورهای منطقه و اسرائیل مواجه است. از این رو به دلیل شرایطی که هست، باید امید مردم را بالا ببریم و سعی کنیم با رفتار و برنامه‌های خود، آرامش به وجود بیاوریم و تلاش کنیم از فرصت‌ها استفاده کنیم. در دنیا به طور مرتب برای کشور فرصت ایجاد نمی‌شود، بلکه این فرصت‌ها صرفاً در مقاطعی به وجود می‌آیند. ما باید خود را آماده کنیم تا از این اتفاقات و فرصت‌ها به نفع مردم و کشور و به نفع امنیت و منافع خود استفاده کنیم.